

10 let Celjskih zverinic in Mravljič iz Šentjurja

V soboto 4. junija 2011 se je za bratovščini Celje 1 in Šentjur zgodil pomemben dogodek. Skupaj smo praznovali 10 let druženje in služenja v skavtstvu. Bilo je lepo in nepozabno. K našemu skupnemu praznovanju so se priključili še mladi skavti iz stega Celje 1, ki so nam tudi pomagali pri izvedbi programa. Poleg mladih skavtov so k nam v goste prišli tudi odrasli skavti iz bratovščin Celje 2, Štepanja vas, Jesenice, Brezovica, Ptuj, Novo Mesto, nekaj bivših članov naše bratovščine in seveda naš prvi duhovni asistent br. Marko Senica.

Pozdrav zastavi (foto Sandi Gorenc)

S šentjursko bratovščino smo se dobili že dan prej v petek zvečer, da pripravimo prizorišče našega praznovanja. V eni od manjših skavtskih sob smo pripravili razstavo o naših bratovščinah. Po stenah, panojih in po mizah so dobili svoj prostor najbolj zanimive fotografije, zborniki bratovščin in ostala skavtska literatura, foto albumi, priznanja, nagrade, spominki z raznih skavtskih srečanj, razni izdelki naših skavtov in še in še. Med tem, ko smo pripravljali razstavnih prostor, so mladi pridno spravljali skupaj drva za jutrišnji taborni ogenj.

Del razstavljenega gradiva Celjskih zverinic (foto Vojko Vouk) Predstavitveni plakat Šentjurskih mravljič (foto Vojko Vouk)

Zbiranje

Kot pravi gostitelji smo se dobili že uro pred začetkom našega praznovanja. Pripraviti smo še morali zadnje potrebne stvari predvsem okoli pogostitve. Ob 13.30 uri so že začeli prihajati prvi gostje – skavti iz drugih bratovščin. Prispeli so tudi naši skavti z Golovca – Divji risi. Iz minute v minuto je bilo vedno bolj bučno in veselo. Vse je bilo v pričakovanju našega praznovanja.

Ob 14.00 uri smo že stali v krogu in po uvodni molitvi smo našo pozornost namenili pozdravu zastavi. »Skavtska pesem zdaj zadoni preko zemlje do neba...« je zadonelo iz naših grl na travniku za kapucinskim samostanom. Nato sva se z Jadranko s pomočjo dveh prikupnih lutk oblečenih v skavta prelevila v mlada nadebudna skavta, ki sta zatava na Breg, ker sta slišala, da bodo ta stari imeli en "fajn" žur, ker se že deset let grejo skavte in da to je že "full" veliko, tako da bodo počasi postali ostareli skavtinje in skavti. Sledil je kratek pozdravni govor vodij obeh bratovščin.

Dva mladca, ki sta brila norce iz nas ta starih (foto Vojko Vouk)

Skavtski izziv

Nato je Dita prevzela moderatorstvo v svoje roke, saj je bil že čas, da začnemo skavtski izziv – orientacijski pohod po Celjskem mestnem gozdu. Na hitro je razložila pravila, nato so pa Šentjurčani poskrbeli za razdelitev udeležencev po skupinah. Z zavezanimi očmi smo povlekli po en obesek, na katerem je bil narisana klobuk. Barva klobuka je odločala o pripadnosti k skupini. Še preden pa smo krenili na pot, smo morali, ker je bil krog uradno sklican, ga tudi uradno razdreti. Razdrli smo ga na gre-mo. Od skavta do skavt je bila množica vse glasnejša in na mo se je slišal huronski hrup. Mislim, da se je stresel sam Miklavški hrib.

Na kontrolni točki (foto Vojko Vouk)

Veseli na poti (foto Vojko Vouk)

S po pet minutnimi časovnimi presledki smo krenili na pot, ki nas je po kapucinskih stopnicah vodila skozi park, nato pa skozi mestni gozd malo navzgor in navzdol, na levo in na desno po dolgem in počez vse do našega končnega cilja na Miklavškem hribu. Da pa vse skupaj ni bil samo en navaden sprehod po gozdu, smo še morali na petih kontrolnih točkah malce pokazati svoje znanje in spretnosti.

Na prvi točki smo se preizkusili v znanju o zgodovini obeh bratovščin, na drugi pa nas je poznavalec tega gozda in avtor mestne gozdne poti Robert Hostnik seznanil z najdebelejšo bukvijo v mestnem gozdu. Brez metra smo morali izmeriti njen obseg debla. Pri merjenju smo bili kar uspešni, saj smo se v naši skupini zmotili samo za dobrih 10 cm (pravilno izmerjen obseg je 410 cm). Na tretji točki nas je Tine podučil, kako nuditi prvo pomoč poškodovancem in ponesrečencem ter ljudem, ki jim je nenadno postalo slabo. Predvsem ne smemo biti panični in vedno poleg prve pomoči tudi poklicati strokovno medicinsko pomoč.

Na četrti točki smo obnovili skavtsko znanje o ognjih; kakšni so, kako jih naredimo in na kaj moramo pri postavitvi ognjev biti pozorni. Čisto na koncu na Miklavškem hribu smo se še preizkusili v rokovanju s kompasom.

Skavtska maša

Povezani v molitvi (foto Vojko Vouk)

Cerkev sv. Miklavža je bila polna (foto Vojko Vouk)

Sv. maša v cerkvi sv. Miklavža je bila vrhunec našega praznovanja. Ob somaševanju našega župnika in zdajšnjega duhovnega asistenta naše bratovščine br. Marjana je sv. mašo daroval naš prvi duhovni asistent br. Marko. Še posebej bi poudaril njegovo pridigo, v kateri nas je opozoril na eno zelo pomembno skavtsko krepko, preprostost. Povedal je kako se je hotel pripraviti na to pridigo. Bolj ko je hotel, da bi bile njegove besede čim bolj zvoneče in svečane, težje so mu črke zlele na papirja. Na koncu je vse skupaj raztrgal in vrgel stran, saj je prišel do spoznanja, da bo najbolj iskren, če bo preprost v mislih in besedah. Prav s tem nas je hotel spodbuditi, da edino z preprostostjo lahko vztrajamo še naprej na skavtski poti. Ko bomo začeli z zvonečimi hvalospevi in lastnim bahanjem o zaslugah, potem bo vprašanje, če smo še na skavtski poti.

Naše sodelovanje pri maši z uvodi v sveto mašo, pred daritvijo, v Očenaš, v pozdrav miru, z branjem beril, s spontanimi prošnjami in petjem pesmi med mašo nas je še posebej povežalo v Boga. Kljub temu, da si gremo včasih drug drugemu rahlo na živce, smo ugotovili, da smo mnogo bolj povezani med seboj, kot si priznamo, saj je skavt vsakomur prijatelj in skavtu brat. Tudi pesem nas je močno povežala. Na koncu sv. maše smo se prijeli za roke in zapeli pesem Za nebo pred teboj. Resnično, kako je slovesna ta pesem, še posebej če jo zapojejo skavti iz vsega srca.

Agape in druženje ob ognju

Po maši smo se vrnili na prvotno prizorišče našega druženja. Ker je začelo deževati smo pogostitev preselili v notranjost v dvorano. Tam so nas že čakale tople kranjske klobase in hrenovke. Pa kaj sladkega za pod zob je tudi bilo za dobiti.

Mize so bile bogato obložene (foto Vojko Vouk)

Igre ob tabornem ognju (foto Vojko Vouk)

Ko smo poskrbeli za naše želodčke in pogasili žejo, smo se odpravili na travnik, da prižgemo taborni ogenj. Čast, da prižgejo ogenj je pripadala mladim skavtom. Med prižiganjem je v velikem pričakovanju novega plamenčka nastala smrtna tišina. Kar nekaj časa je minilo, da se je prvo malce pokadilo, no nato pa je čisto majhen plamenček prešel v pravi plamen in na koncu čisto spoštljivi ogenj. Mladi so pri ognju z svojimi igrami vseskozi vzdrževali razigrano in veselo vzdušje. Igrali smo se razne igre od samuraja pa vse do nekega plesa z nekakšnim afriškim besedilom. Ples se je pravzaprav začel samo z enim plešočim, končalo pa se je z vsemi plešočimi. Zanimiva in vesela igra!

Kakor v vseh primerih je tudi v našem primeru veljalo, da je lepih stvari še prehitro konec. Ura je bila že 21.00 in prvi naši gostje so se začeli poslovljati. Zato smo se v krogu poslovili in si z Angelčkom zaželeli lahko noč in srečno pot. Po prisrčnem poslovljanju in zadovoljnih obrazih je bilo videti, da so naši gostje odhajali domov veseli in zadovoljni, da smo se po daljšem času ponovno srečali v Celju se družili in se preprosto imeli lepo. Hvala tudi vam naši gostje –skavti, da ste nam s svojo prisotnostjo in druženjem polepšali naše praznovanje.

Vesela družina (foto Sandi Gorenc)

Naj še dolgo gori med nami ogenj skavtstva (foto Sandi Gorenc)

Povezava do fotografij: [10. let Ce1 in Še](#)

Vse to in še več si lahko prebereš tudi na naši spletni povezavi:

<http://bokss-celje.skavt.net/>

odmevi:

Katja Anžič preko e-pošte:

Draga Darko in Jadranka!

Ker mi v soboto ni bilo dano (Mimi in Frenk, s katerima smo skupaj prišli, sta me skoraj pozabila ☺ in sem morala na hitro oditi ☺), se preko e-pošte zahvaljujem za čudovit dan, ki smo ga preživeli skupaj.

Pripravili ste zares lepo praznovanje, katerega višek je bila zahvalna sv. maša. Verjetno so se nas vseh najbolj dotaknile izrečene besede br. Marka v pridigi in hvalnica Njemu, zapeta ob koncu.

Bilo je veliko priložnosti za medsebojne pogovore, smeh in veselje nad preprostim dejstvom, da smo skupaj ljudje istih misli – pripravljene se prizadevati za dobro. Domov sem odšla zadovoljna in hvaležna za sleherni trenutek skupaj preživetega časa.

Bogu hvala, seveda pa tudi vam vsem, dragi člani bratovščin Celje 1 in Šentjur!

Vse dobro želim!

☺, Katja